

om Tilmelding. Om man skal bruge Udtrykket: Pligt eller Ret her, saaledes som der blev talt om i Gaar, er maaske noget, som kan diskuteres. Men der er sket en Forandring. Om denne Forandring er et Fremskridt eller et Tilbageskridt, ja, det var der ogsaa i Folketinget delte Meninger om. Da Loven om Menighedsraad første Gang var paa Trapperne og blev vedtaget, blev der protesteret mod den. Det oplyste den højtærede Kirkeminister os ogsaa om i Gaar, og han nævnte nogle Grunde. Der var enkelte andre Grunde, som jeg husker. Jeg var selv den Gang med til at protestere mod Menighedsraadene. Vi var bange for, at der efter Lovens Gennemførelse skulde blive en Del Præster, for hvem det vilde blive vanskeligt at blive forflyttet. Det er nu ikke gaet, som vi havde tænkt, det indrømmer jeg, men der kan ligge en Vanskelighed dér, naar Præsternes Forflyttelse i det væsentligste lægges i Menighedsraadens Hænder. Dette hæfter ogsaa ved det foreliggende Lovforslag.

Jeg ønsker i denne Forbindelse at sige, at det maaske havde været heldigt, om man havde lyttet til de Forslag, som har været fremme om at stryge Klassedelingen af Præsteembederne. Jeg slutter mig til, hvad det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmit) i Gaar sagde om, at der maaske kunde være Grund til at nedlægge nogle af de smaa Præsteembeder og slaa dem sammen med andre. Jeg anerkender fuldt ud, hvad den højtærede Kirkeminister i Gaar anførte herimod, at Folk sagde, at naar de før havde haft en hel Præst, ønskede de ikke at nøjes med en halv. Men i disse smaa Embeder er der ofte, hvad der ogsaa blev sagt i Gaar, i Virkeligheden for lidt Arbejde for en dygtig og rask Præst. En saadan Præst vil ganske vist altid kunne faa Arbejde nok, men hans Arbejde vil da i mange Tilfælde komme til at ligge udenfor Sognets Grænser, og hans Sognemenighed vil ofte ikke en Gang faa en halv Præst, de vil i enkelte Tilfælde kun faa tre Syvendele, ja, jeg kunde endda fristes til at sige en Syvendel af en Præst. Mere har de somme Tider ikke, fordi Præsten er ude at rejse de 6 Dage af Ugen og kun hjemme om Søndagen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der maaske kunde nedlægges en Del af disse Smaaembeder, og at man derigennem kunde faa nogle Penge til at forbedre Præsternes Lønninger med. Jeg synes ogsaa, at før, da Ministeriet i langt højere Grad end nu bestemte, hvor Præsterne skulde hen, kunde der være nogen Mening i at opretholde saadanne lettere og bekvemmere Embeder for

ældre veltjente Præster, og jeg tror, at Ministeriet i mange Tilfælde har taget dette Hensyn. Men dette Forhold eksisterer ikke mere, og jeg tror ikke, at Menighedsraadene tager saadanne Hensyn, naar de skal vælge Præster. Ogsaa af den Grund mener jeg, der kunde have været noget i at stryge denne Klassificering af Præsteembederne, maaske nok med Bibeholdelse af en Del større Embeder særlig for Byernes Vedkommende, hvor det vistnok i Øjeblikket kniber en Del for Præsterne at klare sig — Skatterne gør sig jo stærkt gældende dér. Men, som sagt, disse Ulemper hefter ogsaa ved det her foreliggende Lovforslag.

Hvad Tilmeldingen til Valglisten angaar, skal jeg straks sige, at da vor Kirke har en bestemt Bekendelse, og da man jo, som den højtærede Kirkeminister i Gaar ganske rigtig gjorde opmærksom paa, kommer ind i denne Kirke ved Daab, hvad ikke er Tilfældet ved nogen borgerlig Indretning, saa kunde jeg personlig have fundet det berettiget, at man forlangte, at den, der var kommet til Modenhedsalder og ønskede at deltage i Arbejdet indenfor de Rammer, der sættes for Menighedsraadene i Folkekirken, eller at blive Vælger til Menighedsraadet — og jeg synes nu, at det at blive Vælger til Menighedsraadet er en Ret og ikke en Pligt —, vedkendte sig den Tro, paa hvilken han var blevet døbt, ikke saaledes at forstaa, som det i Gaar blev sagt, at der skulde udøves Censur, nej, ingen skal censurere, enhver skal selv afgøre, om han vedkender sig denne Tro, og det gør han enten ved at underskrive et eller andet eller paa anden Maade tilkendegive, at han endnu staa paa den Kirkes Bekendelse, i hvilken han er døbt. Det vilde jeg for min Part have fundet var paa sin Plads.

Jeg ved, at der er hæftet mange kønne Ord til disse Lovforslag. Jeg har hørt sige om dem, at de var konservative, at de var reaktionære, og nu hørte jeg jo i Gaar den Betegnelse brugt om dem, at de var præget af Mistillid. Jeg kunde godt tænke mig, at vi maaske paa mange Punkter har foretaget saadanne Fremskridt, at det kunde være paa Tide at staa stille og tænke lidt paa, om vi ikke var kommet for langt frem, og om der ikke var Grund til at gaa lidt tilbage igen. Jeg er ikke i Tvivl om, at hvis det foreliggende Lovforslag var blevet udarbejdet ud fra et saadant Synspunkt, vilde man straks have sagt, at det betegnedes et Tilbageskridt; selv vilde jeg have set det som et Fremskridt. At Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, hvad Frihed angaar, maa betragtes